

bytých na cizozemských vysokých školách technických platí obdobně předpisy min. nař. ze 6. června 1850 č. 240 ř. z. (o platnosti cizozemských doktorských diplomů universitních); těchto předpisů nelze však použiti na případ st-lův, poněvadž u st-le nejde vůbec o nostrifikaci cizozemského diplomu doktorského, pročez odpadá pro nss také nutnost, aby zkoumal, zda a do jaké míry uvedená nařízení dávají vůbec právní nárok na nostrifikaci cizozemského diplomu doktorského.

O nostrifikaci studií a zkoušek vůbec na cizozemských školách technických však ani v bývalém Rakousku všeobecných předpisů nebylo, zejména nikoliv předpisů, které by uchazeči poskytovaly právní nárok na nostrifikaci takovou (viz též Jähnl, Vorschriften für die Techn. Hochschulen Oesterreichs, Vídeň 1916 str. 668); předpisů toho druhu neobsahovaly ani organizační statut vysokých škol technických v Praze z r. 1863, ani zákon ze 4. května 1873 č. 92 ř. z. o organizaci vysoké školy technické v Brně (německé) ani statut české vysoké školy technické v Brně (min. výn. z 20. února 1875 č. 6348 resp. z 26. listopadu 1899 č. 2082) etc. ani konečně jednotlivé řády o státních zkouškách. Není-li však právního předpisu, který by propůjčoval za určitých předpokladů právní nárok na uznání cizozemských studií nebo zkoušek technických, se studii nebo zkouškami na vysokých školách technických v Praze nebo v Brně, pak nemohlo zamínutím žádosti st-lovy ani v tom směru býti dotčeno žádné právo st-lovo, nechat již zamítnutí se stalo z důvodu jakéhokoliv. Stížnost jest tedy i s tohoto hlediska bezdůvodná, a netřeba ani nss-u zkoumati, zda důvody, o které se žal. úřad v nař. rozhodnutí opřel (co do organizace studia v Arnstadtě), jsou správné čili nic.

IV. Pokud konečně stížnost se zmiňuje také o výroku min. veř. prací z 29. srpna 1922, kterým zamítnuta byla st-lova žádost o povolení užívati stavovského označení inženýr podle cis. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z., nemohl se nss touto věcí rovněž zabývati, poněvadž stížnost (nehledě ani k otázce eventuelní své včasnosti nebo opožděnosti) proti tomuto rozhodnutí min. veřejných prací nesměruje.

Č. 4460.

Státní občanství. — Domovské právo: K výkladu § 1 č. 1 zák. č. 236/1920.

(Nález ze dne 2. března 1925 č. 19.528/24.)

Prejudikatura: Boh. 4075 adm.

Věc: Erich D. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zsp v Brně nevyhověla výnosem z 23. ledna 1924 žádosti Ericha D., velkostatkáře a generála v. v. v B., z 12. listopadu 1923 za uznání čsl. státního občanství z důvodů, že u st-le nejsou splněny předpoklady uvedené v odst. 1. § 1 úst. zák. č. 236/20.

Podle podání obce B. ze 26. října 1922 příslušel žadatel od r. 1886 do Vyškova. Rozhodnutím z 21. dubna 1916 byl jmenován místodrži-

telem haličským. Tím stal se státním úředníkem a nabyl v Haliči domovského práva důsledkem svého úředního sídla, čímž ztratil své dřívější domovské právo ve Vyškově. Od roku 1916 nezměnil st-l své domovské právo, neboť usnesení ob. zast. v B. z 25. ledna 1919, jímž přijat byl do svazku této obce, jest ve smyslu § 2 zák. z 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. bezúčinné, poněvadž byl st-l v době této vůči republice čsl. cizincem.

Min. vnitra nevyhovělo rozhodnutím z 2. září 1924 odvolání Ericha D. a potvrdilo výrok v odpor vzatý z důvodů v něm uvedených. K vývodům stížnosti bylo podotknuto, že dle konaného šetření mělo haličské místodržitelství po čas vyklizení Lvova úřední sídlo v obci Biale na půdě polské, nikdy však v obcích Bílovci nebo Mor. Ostravě, které byly pouze po jistý čas sídlem vojenských úřadů. Ostatně přechodné umístění úřadoven bývalého c. k. místodržitelství ve Lvově mimo Halič, jest pro posouzení domovského práva st-lova bez významu, poněvadž úředním sídlem podle § 10 zák. dom. jest místo, pro které jest úřad systemisován a nikoli místo, v němž úřad, jehož šefem st-l byl, měl po dobu nepřátelské invase své úřední místnosti. Obec tohoto města nemůže přijíti v úvahu jako domovská obec st-lova ve smyslu § 10 zák. č. 222 ř. z. z r. 1896.

Nss uvážil o stížnosti Ericha D. — — —

Když žal. úřad, posuzuje právně uvedenou skutkovou podstatu dospěl k úsudku, že st-l nesplnil předpoklady § 1 č. 1 cit. zák., poněvadž dnem 21. dubna 1916 nabyl domovské příslušnosti ve Lvově, tudíž neměl od 1. ledna 1910 do 28. října 1918 nepřetržitě domovské právo v území někdejšího mocnářství rak.-uh., jež náleží nyní republice čsl., neshledal nss, že úsudek ten odporuje zákonu, při čemž setrval př právním názoru, vysloveném již v nál. Boh. 4075 adm. vůči st-li v ten rozum, že st-l tím, že byl ustanoven místodržitelem v Haliči, stal se úředníkem státním a nabyl domovské příslušnosti v úředním sídle tohoto úřadu, pozbyv zároveň domovského práva ve Vyškově.

St-l opírá stížnost tvrzením, že byl pověřen správou Haliče jako generál, že jeho ustanovení nebylo nikterak stálým, nýbrž ze zamýšleno bylo nejdéle na přechodnou dobu válečnou a že zůstal nadále ve svazku armády. Okolnosti tyto jsou bez významu vůči skutečnosti, že st-l bez jakékoliv podmínky, tedy definitivně, a nikoli provisorně jmenován byl místodržitelem v Haliči.

Proto byla stížnost, opírající se jediné o tyto námitky, jako bezdůvodná zamítnuta.

Č. 4461.

Ubytování vojska: I. K výkladu § 10 č. 19 ubytovacího zák. z r. 1879. — II. Potřeba místností, která teprve v budoucnosti nastane, nevadí záboru místností těch pro ubytování vojska.

(Nález ze dne 2. března 1925 č. 1101.)

V ě c: Anna K. v Z. proti zemské správě politické v Praze o ubytování vojenského gážisty.